

Hagyományos gyermeknap sportnap Kassán a Máraiban

Tóth Mónika

Kassán a Márai Sándor Magyar Tanítási Nyelvű Gimnázium és Alapiskolában június 3-án a hagyományos gyermeknap sportnap került megrendezésre. Mínta az időjárás is tudta volna, hogy gyermeknap van, mert hosszú idő után a nap is kisütött.

Reggel nyolc órakor hangos zeneszó toborozta össze a gyerekeket, nemsokára az iskolaudvar zsúfolásig meg is telt. Bundschuh Gabriella és Fotul Szása tornatanárok az idén is színvonalas sportversenyeket készítettek, amibe az egész

alapiskola kivétel nélkül bekapcsolódott. A versenyek a tornateremben és a sportudvaron zajlottak. A sportolók erejüket és kitartásukat a hullahoppkarikázásban, ugrálókötelezésben, hasizomtesztben, limbózásban, kötélmászásban, gyorsaságukat pedig a streetballban, csónakfutásban, Inline korcsolyázásban, stadinnfutásban próbálhatták ki. A kosárra dobás és a célba dobás is nagy-nagy koncentrációt igényelt. Nem maradhatott ki a várva várt zumba sem, ami a nap fénypontja volt.

Komáromtól Világosig

– „Selyés” zarándoklat a szabadságharc utolsó felvonásának színhelyein

Elek József,
a Selye János
Gimnázium tanára

Immár negyedik alkalommal vetünk részt a nagyváradi Ady Endre Líceum által szervezett történelmi vetélkedőn, amelynek témája az 1848/49-es szabadságharc volt. Nagyváradon a komáromi napokhoz hasonló Festum Varadinum ünnepségsorozat része volt a verseny, amelyen erdélyi, partiumi és magyarországi csapatok mellett egyedülként képviselték a Felvidéket a selyési diákok. Aranyosi Zsolt, Hunčík Anna Rebeka és Tóth Bálint méltón képviselték a Selye János Gimnáziumot, mert végig megígások nélkül teljesítve megnyerték a vetélkedőt. Külön versenyszámként egy plakátot is alkottak a komáromi vár kapitányairól, hiszen a mindenki által ismert Klapka György tábornok a szabadságharcnak csupán az utolsó fejezetében irányította az erődot.

A verseny különdíja egy jutalomkirándulás volt, amelynek célja az volt, hogy a szabadságharc utolsó felvonásának színhelyeit felkeressük. Nagyváradról indultunk, hogy Aradon fejte hajtsunk a vértanúk emlékműve előtt, hogy a fegyverletétel aláírásának színhelyét megismerjük, s nem utolsó sorban, hogy magunk elé képzeljük a szerencsétlenül végződő temesvári csatát egy olyan terepen, ahol a várnak már csak a töredéke maradt meg, s a hajdani csatatér ma forgalmas utak csomópontja.

A jutalomút részünkről Komáromból indult, ahol az egyik utolsó sikeres ütközetet vívták Görgei csapatai. Innen időben és térben is nagyot léptünk kelet felé, hogy a fegyvergyártásáról „magyar Birmingham”-nek nevezett Nagyváradon pihenjünk a

szombati indulásig. Onnan viszont a határ mentén déli irányban utaztunk Nagyszalontán át Aradig, ahol megkoszorúztuk az egyszerű emlékművet. Sajnos, az aradi várba nem mehettünk be, mert a román hadsereg jelenleg is használja, és – komáromiaknak ezt felesleges magyarázni – ki is használja. A millenium idején készült szoborcsoport ma egy másik téren kapott helyet (szemben egy nem éppen ízléses román diadalívvel), amelynek felavatásáról helyi vezetőnk egy aranyos történetet mesélt: mivel az ő feladata volt az ünnepség szervezése, a meghívott román prominens vendégek azt kérték tőle, hogy az első szó románul hangozzék el. „Arad” – oldotta meg a helyzetet mesélőnk, sarokba szorítva furfangos vendégeit. Hiába, a túlélés egyik legjobb fegyvere a furfang... Felkerestük a minoriták templomát is, ahol három tábornok emléktáblája áll, akiket betegségük miatt nem tudtak a többiekkel együtt kivégezni. Mindhárman az aradi várbörtönben haltak meg: Ormai Norbert, Ludwig Hauk és Lenkey János. A minorita rend a kivégzések idején a katonatisztek kísérői voltak, egy órával a tragédia után misét is tartottak a tiszteletükre. Később évtizedeken keresztül őrizték a szoborcsoport részeit a kolostor udvarán.

Aradról Világosra tartottunk, ahol a Bohus kúriában megtaláltuk az asztalt, amely tanúja volt Görgei kapitulációjának. Stílusosan a felújított épület fakultatív láttnivalót tartogat a román kultúra rajongóinak: a kúriával semmilyen kapcsolatba nem hozható román író és zeneszerző személyes ereklyéit vonultatva fel. Külön öröm volt számunk-

ra, hogy az asztalon egy komáromi csoport koszorúját fedeztük fel. A világosi sík, a fegyverletétel színhelye a falu mellett helyezkedik el. Temesvárra menet alkalmunk volt megtekinteni.

Kossuth szavaival élve a „magyar Manchester” következett, az iparkodó Temesvár. Augusztus 9-én vívták a vár falánál azt a csatát, amely választ adott arra a kérdésre, hogy nincs értelme a harcot folytatni. Ami a várból megmaradt, azt felújították (egy olaszbástya két fallal), és vendéglők telepedtek meg az árnyékában. De ha már itt járunk, szervezőnk, Fleisz Judit tanárnő megmutatta az 1989-es forradalmi események színhelyeit, Tőkés László prédikációinak helyét, majd a főteret, ahol az emberek közé lőtték (ott sem ítélték el a rendőrök parancsnokait, a román Biszku Bélák vidáman éltek életüket – szabadon). Két lámpás hirdeti, hogy Temesváron vezették be először Európában az utcai villanyvilágítást, méghozzá 1884-ben.

Az egész napos partiumi kirándulás alatt a rekkenő hőség még jobban próbára tette eltökéltségünket, de nem hagytuk, hogy kifogjon rajtunk, hiszen ritkán adatik meg egy csallóközi diáknak, hogy végiglátogassa a Partium híres városait, ahol – szomorú tény – egyre ritkább a magyar szó. Arad megyében már alig 25000 magyar él, egyetlen gimnáziuma van, és hasonló a helyzet Temesváron is. A döntő többségében román Partium számunkra nem volt új, diákjaink sok hasonlóságot fedeztek fel a helyi és az otthoni kisebbségi lét között. Azért kicsúszott a szájukon: jó, hogy nekünk szlovákjaink vannak...